

Брутъ. Кай Лигарий, за когото Метела 'спомѣна. Момче, хайде иди си. (*Луций излиза*). Що има, Кай Лигарие?

Лигарий. Приеми добр'утро отъ единъ слабъ гласъ.

Брутъ. О, какво врѣме си избѣралъ, храбрий Лигарие, да са вържешъ съ кърпа! Желалъ бихъ да не бѣше сега боленъ.

Лигарий. Азъ не съмъ боленъ, ако Брутъ има на мисль да извърши нѣкое предприятие, достойно за името на честъта.

Брутъ. Такова предприяти имамъ на умъ, Лигарие, ако ушитѣ ти са здрави да го чуѣтъ.

Лигарий. Въ името на сичкитѣ богове, на които Римлянитѣ ся кланѣтъ, ето азъ си захвърлямъ белестъта. Душа на Римъ! Храбрий сине, роденъ отъ честни родители! Ти като единъ мощенъ вълшебникъ повдигашъ умъртвения ми духъ. Ето, заповѣдай ми само да ся завтежъ и азъ ще са борѣ съ нѣща невъзможни, и надѣвамъ са ще преодолеѣжъ, надъ тѣхъ. Какво има да са върши?

Брутъ. Такава работа, която прави болнитѣ здрави.

Лигарий. Но нѣма ли нѣкои здрави, които трѣбва да направимъ болни?

Брутъ. И това ще стане. Каква е работата, Лигарие, азъ ще ти открий, когато отивами при тогова, надъ когото трѣбва да са извърши.

Лигарий. Положи крагъ и азъ съ новораспалено сърдце, ще вървижъ подира ти да извършижъ това, което не го знамъ; за мене е доволно че Брутъ ма води.

Брутъ. Върви подира ми тогазъ. (*Излизатъ*).

ЯВЛЕНИЕ II.

ТАМЖЕ — Стая въ Цезарова домъ.

Гръмъ и вѣтъгавица. Влиза ЦЕЗАРЬ, въ ноцната си дрѣха.

Цезаръ. Нито небото, нито земята сж биле на мира